

וּיְמִינוּ תְּזוּבְקָנִי: זְ הַשִּׁבְעָתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאֵילוֹת הַשָּׁדָה אִם תִּעִירוּ וְאִם תִּעוֹרְרוּ אֶת הָאֱהָבָה

זוהר שיר השירים

הוא שנקרא בן זכר, לפיכך הוא בין צפון לדרום, ועל זה למדנו, מי שנותן ממתו בין צפון לדרום, יהיו לו בנים זכרים, שהרי הסוד ההוא שנקרא בן זכר הוא בין צפון לדרום, ה' העליונה בה תלויים צפון ודרום, ובן זכר ביניהם בסוד (יו"ה) [וא"ו] ^[כב]. ה' האחרונה מערב ^[כג], ועל זה למדנו, שמצד החכמ"ה נאחו ותולה חסד העליון, ומצד הבינ"ה תלויה הגבורה ^[כד], כדמיון זה נאחו הכל זה בזה, קרנות המזבח כמו כן הוסבו ובא לו לקרן דרומית מזרחית, שהדרום תוקפו במזרח, שהוא התחלת זריחת השמש ^[כה], ותוקף השמש עקרו הוא בהתחלה, מזרחית צפונית, כיון שהדרום לקח תוקפו של המזרח הוא מאיר לצפון, והצפון נכלל בדרום, שהרי השמאל נכלל בהימין, צפונית מערבית, שהרי המערב שהיא ה' האחרונה מקבלת מצפון ^[כז], ולכך

ועל כן אישיות ותפוחים, אישיות לרוות מיין, תפוחים ליישב הרצון שלא יזיק היין, וכל זה למה, "כי הולת אהבה אָנִי" בגלות, ומי שמייחד שם הקדוש צריך לייחד דין בחרמים, ולהכליל אותם כראוי, להמתיק ולתקן הכל כראוי, וכוונת היחוד סומך לה לכנסת ישראל בגלות. (זוהר חלק ג-מ).

סוד שם הוי' ברוך הוא

"שְׁמָאלוֹ תַחַת לְרֵאשֵׁי וּיְמִינוֹ תַחֲבֹקְנִי".
אמר רבי אלעזר למדנו שהשם הקדוש הוא התחלת הכל, עליון הכל, קדושת הכל, הכל נכלל בו, י' מזרח, הוא התחלת ההארחה ^[כז], הולך ומשוטט ומוציא לדרום, ודרום יוצא, והוא תולה בהתחלת המזרח, ה' דרום ^[כח], ממנה יוצא דרום בעולם, שנכנס י' התחלת המזרח והוציא לדרום, ומן ה' תלויים דרום וצפון, וזה אשר ביניהם, י' מזרח, ה' דרום וצפון תלויים בה ^[כט], ו' באמצע, וזה

זוהר זוהר

אמת, כיון שנכנס החכמה הבינה ועל ידי הזדווגות הזאת יצא החסד לעולם.
ג. עתה מפרש עוד לבל נחשוב שהחסד הוליד והוציא לשאר הספירות כמו שהבינה הולידה והוציאה להחסד, לכך מבאר שלא כן הוא אלא שמן ה' הראשונה שהיא הבינה תלויים דרום וצפון דהיינו חסד וגבורה, וגם זה אשר ביניהם, היינו התפארת שמקורו הוא האות וא"ו משם הוי"ה והוא נקרא בן זכר, נמצא לפי זה סדר עמידתו, כתר חכמה ובינה למזרח, חסד לדרום, גבורה לצפון, תפארת באמצעותן כזה.
ג. ברזא דוא"ו כצ"ל, ובהר איתא ברזא דיו"ה וקשה לפרשו בדוחק.
ג. זו המלכות.
ג. פירוש כמו שהחסד תולה על ידי קו בחכמה כן הגבורה תלויה על ידי קו הבינה.
ג. פירוש שהחסד נאחז בחכמה.
ג. פירוש שהמלכות עיקר בנינה הוא מן גבורות ודינים.

ומעניש, גבורות ודינים בלתי ממותקות, אבל תפוחים מורה על התכללות של חסד גבורה תפארת דהיינו חסד דין ורחמים בכללות אחד כמו התפוח שמעורבים בו ג' הגונים יחד, ועל ידי זה נעשה התישבות הרצון שלא יזיק לעולם היין של ספירת הגבורה, וזהו שמסיק שכונת היחוד צריך להיות ליחוד דינא ברחמי בהתכללות להמתיק הדינים שיהפכו לרחמים.
מ. היינו ספירת החכמה, ואומר אזיל ושאת ואפיק לדרום, כוונתו על ספירת החסד, כי החסד הוא קו החכמה, ולכך אמר אזיל ושאת, משמעותו מרחק, כיון שאין החסד יוצא מן החכמה בסמיכות אלא באמצעות הבינה ורק הוא מחובר ותולה בקו בהתחלת המזרח דהיינו חכמה שהיא נקראת ראשית הבראה.
נ. עתה אומר שה"א הראשונה מן השם הוי"ה נקשרת בדרום, היינו שממנה יוצאה הדרום לעולם, פירוש שממנה יוצא ספירה הראשונה לעולם, שהוא ספירת החסד אשר בששת ימי המעשה שנברא בהם העולם, ומבאר עוד כונתו שהלא בתחלה אמר שהחסד תולדת החכמה ועתה אומר שהוא תולדת הבינה, לכך מפרש ששניהם